

Biografieën Deelnemende Kunstenaars Herfsttentoonstellingen 2018

Dora García

Dora García werd in 1964 geboren in Valladolid, Spanje. Ze woont en werkt in Barcelona. Ze studeerde aan de Universiteit van Salamanca en de Rijksakademie, Amsterdam. De tentoonstellingsruimte gebruikt zij als platform om de relatie tussen bezoeker, kunstwerk en locatie te onderzoeken. García houdt zich bezig met de vraag wat werkelijkheid is en wat fictie. Bezoekers spelen daarbij regelmatig de rol van hoofdpersonage: soms welbewust, soms zonder dat zij dat weten.

Dora García vertegenwoordigde Spanje op de 54e Biënnale van Venetië (2011). Onder haar solotentoonstellingen zijn: *Second Time Around*, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid (2018); *Somewhere, Two Planets Have Been Colliding for Thousands of Years (The Thinker as Poet)*, La Verrière, Fondation d'Entreprise Hermes, Brussel (2017); *Dora Garcia: These books were alive: they spoke to me*, The Tetley, Leeds (2017); *I see words, I hear voices*, The Inadequate, Punkt Ø, Moss (2015) and *The Power Plant*, Toronto. García nam daarnaast deel aan (d)OCUMENTA 13, Kassel (2012), Gwangju Biennial (2010) en de Biënnale van Lyon (2009).

Sharon Hayes

Sharon Hayes werd in 1970 geboren in Baltimore, VS. Momenteel woont en werkt zij in New York. Haar oeuvre omvat video, performance en installatie en vormt een doorlopend onderzoek naar diverse punten waar geschiedenis, politiek en spraak elkaar kruisen. Ze ontleent haar concepten en methodes aan diverse artistieke en wetenschappelijke vakgebieden, waaronder theater, film, antropologie, linguïstiek en journalistiek. Op deze manier verkent Hayes nieuwe manieren om het allegorische karakter van de actuele politiek beeldend aan een onderzoek en kritische bevraging te onderwerpen.

Onder de solotentoonstellingen van Sharon Hayes zijn: *In My Little Corner of the World, Anyone Would Love You*, The Common Guild, Glasgow (2016) en *Studio Voltaire*, Londen (2016); *Black Box: Sharon Hayes*, Baltimore Museum of Art, Maryland (2015); *Sharon Hayes: Loudspeakers and Other Forms of Listening*, Carleton University Art Gallery, Ottawa (2014); *There's so much I want to say to you*, The Whitney Museum of American Art, New York (2012); *Habla*, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid (2012); *Elevator Music 20: Sharon Hayes*, The Frances Young Tang Teaching Museum and Art Gallery, Saratoga Springs, NY (2012); *9 Scripts from a Nation at War (collaboration)*, Museum of Modern Art, New York (2012); *focus: Sharon Hayes*, The Art Institute of Chicago (2011); *In the near future*, Vancouver Contemporary Art Gallery (2011).

Emily Jacir

Emily Jacir (1972, Palestina) is een Palestijns-Amerikaanse kunstenaar en filmmaker wier praktijk zich verhoudt tot beweging door de publieke ruimte, uitwisselingen en verzwegen geschiedschrijving. In video, fotografie en andere media doet ze onderzoek naar nationale identiteit en werkt met collectieve en individuele ervaringen. Jacir heeft de Gouden Leeuw ontvangen op de 52^e Biënnale van Venetië; een Prins Claus Award; de Hugo Boss prijs en de Herb Alpert Award. Haar werken zijn tentoongesteld bij MoMA, New York; San Francisco Museum of Modern Art (SFMOMA); Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Turijn; dOCUMENTA (13), Kassel;

Biënnale van Venetië (2005, 2007, 2009, 2011 en 2013); de 29e Biënnale van São Paulo, Brazilië; de 15e Biënnale van Sydney; de 7e Sharjah Biënnale; de Whitney Biënniale en de 8e Istanbul Biënniale. Jacir's recente solotentoonstellingen omvatten het Irish Museum of Modern Art, Dublin; Whitechapel Gallery, Londen; Darat il Funun, Amman; Beirut Art Center en het Guggenheim Museum, New York. Momenteel is ze fellow bij Andrew W. Mellon Foundation Rome Prize bij de Amerikaanse Academie in Rome.

Mahmoud Khaled

Mahmoud Khaled werd in 1982 geboren in Egypte, waar hij studeerde aan de universiteit van Alexandrië. Hij vervolgde zijn studie aan de universiteit van Trondheim, Noorwegen. Hij woont en werkt momenteel in Oslo. Zijn werk omspant video, fotografie, sculptuur, installatie, geluid en tekst en onderzoekt wat werkelijkheid is en wat verborgen, een façade of toneelspel. In zijn werk geeft Khaled uiting aan de kwetsbaarheid die kenmerkend is voor de menselijke conditie, ongeacht of we onderdeel zijn van een algemeen waardesysteem.

Onder zijn solotentoonstellingen zijn: *A New Commission for an Old State*, Gypsum Gallery, Cairo (2018) en *Edith-Ruth-Haus*, Oldenburg (2016); *Proposal for a Porn Company*, Galpão VB | Associação Cultural Videobrasil, São Paulo (2016); *Painter on a Study Trip*, Gypsum Gallery, Cairo (2016); *It's Never Too Late to Talk About Love*, Nile Sunset Annex, Cairo (2014); *When Meanings Face Glossy Surfaces*, Contemporary Image Collective, Cairo (2010) en *I Never Wanted to Be Alone in a Room*, BALTIC Center for Contemporary Art, Gateshead (2010). Khaled nam deel aan de 15e Istanbul Biennale (2017); de 13e Sharjah Biennale (2017); *Terra Mediterranea: in Action*, NiMAC Arts Center, Nicosia (2017); *Hips Don't Lie*, Centre Pompidou, Malagá (2016); *Electronic Superhighway*, Whitechapel Gallery, Londen (2016); *Complicity*, Sultan Gallery, Koeweit (2016); Lofoten International Art Festival (2013) en de 9e Shanghai Biennale, Intercity Pavilions Project (2012). In 2012 ontving Khaled de Videobrasil In Context prize en in 2016 stond hij op de shortlist van de Abraaj Art Prize

Marcos Kurtycz

Marcos Kurtycz werd in 1934 in Polen geboren als Jan Kurtycz. Hij was een avant-garde performance kunstenaar en graficus. In 1968 verhuisde hij naar Mexico waar hij experimenteerde met performance acties en grafische vormgeving. Hij overleed in Mexico City in 1996.

Quinn Latimer

Quinn Latimer is een Amerikaanse dichter en criticus, wonend in Bazel en Athene, waar ze momenteel Editor-in-Chief is van de publicaties voor documenta 14. Ze is de auteur van *Rumored Animals* (2012), *Sarah Lucas: Describe This Distance* (2012), *Film as a Form of Writing: Quinn Latimer Talks to Akram Zaatari* (2014), en samen met Pedro Barateiro van *Live from the West* (2016). Ze draagt regelmatig bij aan *Artforum* en *frieze* en haar bijdragen verschijnen vaak in monografieën van kunstenaars en kritische bloemlezingen. Haar bijdragen en interpretaties waren te lezen in publicaties van onder meer REDCAT, Los Angeles; Chisenhale Gallery, Londen; Serpentine Galleries, Londen; de Venice Architecture Biennale, Italië en Qalandia International, Ramallah. Ze is genomineerd voor de Pushcart Prize, finalist van de Absolut Art Award in Writing en winnaar van de Arts Writing Grant van

Creative Capitol/Warhol Foundation. Latimer doceerde aan de Haute école d'art et de design (HEAD) in Genève, Kunsthochschule Kassel in Duitsland en The Banff Centre in Alberta, Canada.

Raimundas Malašauskas

Raimundas Malašauskas werd geboren in Vilnius, maakt tentoonstellingen wereldwijd, en publiceert van tijd tot tijd. www.rai.lt

Paper Exhibition, een bundel teksten door Malašauskas, werd uitgegeven door Sternberg Press: www.rai.lt

Documentatie van zijn projecten is te vinden op: www.rye.tw

Mauricio Marcin

Mauricio Marcin werkt als onafhankelijk curator. Hij is medeoprichter van de publieke bibliotheek Aeromoto (aeromoto.mx). Van 2012 tot 2016 was hij curator bij het Museo Experimental el Eco waar hij tentoonstellingen organiseerde met werk van o.a. Vivian Suter, Wolf Von Kries en Diego Pérez. In 2017 cureerde hij de tentoonstelling *Activating Objects* bij Another Space, opgericht door Estrellita Brodsky in New York. In 2015 was hij redacteur van het boek *Artecorreo* en cureerde hij de gelijknamige tentoonstelling in het Museum van Mexico City. Datzelfde jaar nam hij deel aan de Capacete residentie in Rio de Janeiro en San Pablo. Van 2007 tot 2012 was hij curator van El Clauselito, een tentoonstellingsplek gewijd aan hedendaagse schilderkunst in het Museum van Mexico City. Recent stelde hij zijn eigen schilderijen tentoon in de tentoonstelling *Fantasma Pintor* bij Alterna gallery. Samen met Annabela Tournon is hij uitgever van het tweetalige Frans-Spaanse magazine *Tada*.

Ana Maria Millan

Ana Maria Millan werd geboren in 1975 in Cali, Colombia. Ze woont en werkt in Berlijn. Haar werk plaatst het persoonlijke en sceptische binnen de kaders van video en onderzoekt verschillende vormen van informatieoverdracht met betrekking tot subculturen, ideeën over geweld en manieren van uitsluiting. Millan vertrekt vanuit lokale verhalen om de mogelijkheden en fouten te gebruiken die typerend zijn voor repetities, evenals vertelvormen die als disfunctioneel worden beschouwd.

Recente een aankomende tentoonstellingen van haar werk omvatten *Video Sur*, Palais de Tokyo, Parijs (2018); *You will not see me*, Chicago Architecture Biennial, Chicago (2017); *Product Placement*, (bis) I oficina de proyectos, Cali (2017); *Bordes de la cotidianidad. Apuntes para otra historia del video contemporáneo en Colombia*, Jeu de Paume, Parijs (2017); *Frio en Colombia*, bij FICCI, Festival Internacional de Cine de Catagena, Colombia; Museo de Pereira, Colombia; en Archivo de Bogotá (allemaal 2016); *Mutis Mutare*, El Matadero, Madrid (2015); *Dinastía*, Instituto de Visión, Bogotá (2014). Haar werk is opgenomen in de collectie van het Museum of Modern Art, New York.

Carlos Motta

Carlos Motta werd in 1978 geboren in Colombia. Hij woont en werkt in New York City. Motta is een multidisciplinair kunstenaar wiens werk zich richt op politieke geschiedenis. Zijn tegenverhalen erkennen het bestaan van onderdrukte geschiedenissen, gemeenschappen en

identiteiten. Hij is alumnus van het Whitney Independent Study Program (2005-2006), behaalde een BFA in fotografie (2001) aan The School of Visual Arts, New York City, en een MFA (2003) bij Milton Avery Graduate School of the Arts van Bard College, New York City. Motta is faculteitslid bij Parsons The New School of Design and Milton Avery Graduate School of the Arts van Bard College. In 2017 won Motta de Vilcek Foundation's Prize for Creative Promise en in 2014 de Main Prize – Future Generation Art Prize van PichukArtCentre.

Het werk van Motta is onder meer getoond bij Tate Modern, Londen; The New Museum, The Guggenheim Museum en MoMA/PS1 Contemporary Art Center (alle in New York); Institute of Contemporary Art, Philadelphia; Museo de Arte del Banco de la República, Bogotá; Museu Serralves, Porto; MACBA, Barcelona; Castello di Rivoli, Turijn; CCS Bard Hessel Museum of Art, Annandale-on-Hudson; San Francisco Art Institute; Hebbel am Ufer, Berlijn; Sala de Arte Público Siqueiros, Mexico City en op vele andere openbare, private en onafhankelijke kunstlocaties wereldwijd.

Rosalind Nashashibi

Rosalind Nashashibi werd geboren in 1973 in Londen. Ze studeerde aan de Sheffield Hallam University en Glasgow School of Art. Nashashibi werkt voornamelijk met film en reflecteert op gemeenschapskwesties en de spanning tussen dat wat privé is en wat openbaar is, met name in gemeenschappen die zijn afgesloten of geïsoleerd. Deze videowerken presenteert ze naast objecten en schilderijen.

Recente tentoonstellingen van haar werk zijn: *Two Tribes*, Murray Guy, New York (2016); *Electrical Gaza*, Imperial War Museum, Londen (2015); *The Painter and the Deliveryman*, Objectif Exhibitions, Antwerpen (2013). Recente groepstentoonstellingen zijn onder meer: *I Call This Progress to a Halt*, Los Angeles Contemporary Exhibitions (2017); *Ghost of Other Stories*, British Council Collection bij The Model, Sligo, Ierland (2016); *Corps Simples*, Centre Pompidou, Málaga; *Sudoku*, Kunstverein München en *A Million Lines*, Baltic Triennial, Krakau, Polen (allemaal 2015). In 2017 nam Nashashibi deel aan Documenta 14, Kassel.

Wu Tsang

Wu Tsang werd in 1982 geboren in de VS woont en werkt momenteel in Berlijn en New York. De films, installaties, performances en sculpturen van Tsang bewegen vloeiend tussen documentaire, activisme en fictie. Onder recente solotentoonstellingen zijn: *FACT*, Liverpool (2017); *Sustained Glass*, Antenna Space, Shanghai (2017); *Devotional Document (Part II)*, Kunsthalle Münster (2017); *Devotional Document (Part I)*, Nottingham Contemporary (2017); *The Luscious Land of God is Sinking*, 365 Mission Road, Los Angeles (2016); *Duilian: Wu Tsang*, Spring Workshop, Hong Kong (2016); *A day in the life of bliss*, Julia Stoschek Collection, Düsseldorf (2015); *Not in my language*, Migros Museum, Zürich (2014). Een selectie uit groepstentoonstellingen met het werk van Tsang: Bergen Assembly Triennial (2016); 9e Berlijn Biënnale (2016); *Co-Workers: Beyond Disaster*, Betonsalon, Parijs (2015); *Looks*, ICA, Londen (2015); *Double Life*, Contemporary Art Museum Houston (2014); *Made in L.A.*, Hammer Museum Biennial, Los Angeles (2014).

Akram Zaatari

Akram Zaatari werd in 1966 geboren in Sidon, Libanon. Hij woont en werkt in Beiroet. Zaatari heeft een interdisciplinaire praktijk ontwikkeld waarin hij beurtelings de rol inneemt van beeldenmaker, archivist, curator en kritisch denker. Zijn werk heeft betrekking op de verschillende noties van verlangen, weerstand en geheugen en de productie en circulatie van beelden in oorlogstijd. Zaatari is geïnteresseerd in de naoorlogse situatie van Libanon, met name de rol van tv bij de beeldvorming van territoriale conflicten en oorlogen, en de logica waarvan het religieuze en nationale verzet zich bedient. Naast zijn eigen archiefwerkzaamheden is Akram Zaatari één van de oprichters van de Arab Image Foundation. Deze stichting richt zich op het verzamelen, bestuderen en ontleden van het fotografische erfgoed van het Midden-Oosten, Noord Afrika en de Arabische diaspora.

Onder recente solotentoonstellingen zijn: *Akram Zaatari: Against Photography. Annotated History of the Arab Image Foundation*, Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA) (2017); *Double Take: Akram Zaatari and the Arab Image Foundation*, National Portrait Gallery, Londen (2017); *Tomorrow Everything Will Be Alright*, Galpão VB | Associação Cultural Videobrasil, São Paulo (2016); *This Day at Ten*, Kunsthaus Zürich (2016); *The Archaeology of Rumour*, British School at Rome (BSR), Rome (2016); *Unfolding*, Moderna Museet, Stockholm (2015); *Akram Zaatari: The End of Time*, The Power Plant Contemporary Art Gallery, Toronto (2014) en *Projects 100: Akram Zaatari*, Museum of Modern Art (MoMA), New York (2013). Zaatari nam daarnaast deel aan de volgende biënnales: 14. İstanbul Bienali, Turkije (2015); Yokohama Triennale 2014, Japan; *dOCUMENTA (13)*, Kassel (2013); Libanese paviljoen op de 55e Biënnale van Venetië (2013); Libanese paviljoen op de 52e Biënnale van Venetië (2007); 15th Biennale of Sydney (2006); 6e Gwangju Biënnale (2006); 27a Bienal de São Paulo (2006).